

— Годиини минаха отъ смъртта на Кубратъ хана.

Синоветъ му живѣхъ въ миръ и съгласие. Размножиха се стадата и ханството разбогатѣ. Народътъ стана голѣмъ и земята му стана тѣсна. Исперихъ живѣше на южнитѣ покрайнини, заобиколенъ отъ своитѣ боляри и войници. Строгъ бѣше той и твърдъ като стомана. Народътъ се боеше отъ него, но го обичаше, защото бѣше мждъръ и най-храбъръ отъ всички.

Единъ день Исперихъ излѣзе на ловъ и на една поляна срѣдъ гората видѣ да пасе една сърна. Прицѣли се той и заби стрѣлата си право въ сърдцето на сърната. Отъ раната бликна ясно-червена кръвъ и ороси бѣлитѣ рози, що изпълваха поляната. Исперихъ посегна да вдигне сърната, но тя изчезна. Замисли се ханътъ и трѣгна обратно къмъ лагера.

Сутринтъ, когато Исперихъ се пробуди, видѣ, че предъ входа на палатката лежеше убитата сърна, а бѣлитѣ рози, които цвѣтѣха наоколо, бѣха станали червени.

— Това е знакъ отъ боговетъ за Слава или Смъртъ, каза той и заповѣда на трѣбачитѣ да известятъ, че ханътъ вика боляритѣ и народа на гадание.

Когато съветътъ се събра, Исперихъ издигна високо донесеното за жертва черно куче, разсѣче го съ единъ ударъ на меча си и го сложи върху жертвеника.

Огънътъ обхвана жертвата и къмъ небето се понесе черенъ димъ. Когато димътъ се издигна високо и отнесе съ себе си всички зли духове, Исперихъ сложи върху жертвеника убитата сърна, издигна меча си къмъ небето и каза: